

Miloň Čepelka

text: PETR SOUKUP

foto: JAN MALÝ / WWW.JANMALY.CZ

Miloně Čepelku mají všichni neodmyslitelně spjatého s Divadlem Jára Cimrmana. Jeho aktivita je však mnohem širší. Moderuje pořady Knižní hitparáda na Country radiu, pořad Dechovka, to je moje vysílaný na ČRo České Budějovice a pořad Písničky s Miloněm na Radiu Dechovka. Je autorem několika televizních a rozhlasových her, pohádek, písňových textů, zábavných a literárních pořadů, několika básnických sbírek, tří novel a dvou knih povídek. OSA je zastupován od roku 1965, členem se stal v roce 1993.

// Vzpomínáte si, který hudební text byl váš první a na jaké téma byl?

Ano. Hudbu složil Luboš Sluka. My jsme oba z Opočna, a když jsem přišel do Prahy, tak mě vzal pod svá ochranná křídla. Ta skladba se jmenuje Mlhy. Byl to můj první pokus a v textu jsem se dopustil chyby. Napsal jsem „mlhy se válí“ místo válejí a až po letech mi došlo, že by stačilo nahradit mlhy mlhou, tedy jednotným číslem, a bylo by to v pořádku. Ale tu píseň stejně nikdy nikdo jiný, než my autoři, nezpíval.

// Jste na sebe přísný.

Musím být. Zvlášť když se už léta vydávám za znalce českého jazyka.

// Napsat první věc hned s Lubošem Slukou, to je hezký začátek.

Udělalí jsme spolu mnoho věcí, ale málo se podařilo zveřejnit. Například šanson Po Nových zámeckých schodech. Luboš jednou řekl, že když Hašler má hit Po Starých zámeckých schodech, a on teď na Nových bydlí, tak bychom to měli v Hašlerově stylu taky zkusit.

// Spolupracoval jste se spoustou skladatelů jak populární, tak dechové hudby...

Dechovka přišla později. I když jsem ji poslouchal od mládí, ale později jsem k ní měl jaksi ostych. Pohltil mě swing, ten byl dychtivému mládí blíž. Ale teď jí to vracím a píšu pro ni s chutí.

// Nevím, jestli se na to dá odpovědět, ale který ze skladatelů, se kterými jste dodnes spolupracoval, vám byl hudebně nejbližší.

Takových je víc. Pokud jde o nedechovkovou oblast, tak to byli Zdeněk Petr a Miloslav Ducháč. S prvním jsem se seznámil na začátku 70. let. On mě a Zdeňka Svěráka, když jsme pro něj napsali muzikálek Příliš krásná dívka, dostal k Vladimíru Dvořákovi do Československé televize. Jenže přišel k moci Husák, a ten se do toho dílka den po premiéře na dožínkách v Hradci Králové kriticky obul, že naši socialistickou společnost teď nezajímají milostné problémy vysokoškoláků. V televizi se polekali a film raději zlikvidovali.

// Když jsem před lety dělal rozhovor se Zdeňkem Svěrákem a Jaroslavem Uhlířem, zeptal jsem se, jak se pánové seznámili...
Já jsem Jardu Zdeňkovi dal.

// Přesně tak mi odpověděli.

Oni spolu začali psát skladby pro děti, a na to jsem se já moc necítil.

// S Jaroslavem Uhlířem jste už nikdy nic nenapsal?

Napsal. Například pro televizi jsme spolu udělali několik skladeb. Co se týče těch autorů, velice jsem si také rozuměl s Václavem Zahradníkem, s Ivanem Štědrým, pěkné blues jsme myslím udělali s Václavem Trojanem, skladatelů bylo víc, ale autorskou dvojici jsme neutvořili s nikým.

// Máte nějaké oblíbené české interprety?

Velmi mě mrzí, jak málo se dnes už třeba v rozhlase hraje Rudolf Cortés, toho jsem měl nejraději, a spoustu dalších od Karla Vlacha. V současnosti už toho pro mě k poslechu moc není. Z autorů mám velmi rád Mirka Klempíře, spolu jsme napsali pár šansonů. A z mladých s Honzou Roušarem.

// Asi se nedá zjistit, kolik hudebních textů jste přesně napsal, ale my alespoň víme, kolik jich máte hlášeno na OSA. Máte představu kolik jich asi je?

Určitě víc jak 700.

// Je jich 1056.

Tak to koukám! Asi proto, že jsem dodržoval povinnost „napíš a ohlas!“ Mnoho z těch věcí jsou ale mrtvě narozené děti.

// Bylo pro mě překvapení, že vy jste otextoval Dobrodružství s bohem Panem, které zpívala Marta Kubišová.

To je asi můj jediný skutečný hit.

// Jak došlo k téhle spolupráci?

V Československém rozhlase byl jako dramaturg Jindra Brabec a ten mi to nabídl. Taký mám tuhle píseň rád.

// Dovolím si odbočit od hudby. Kolik básnických sbírek jste vydal?

První v roce 1964 a dalších asi sedm po listopadu 1989.

// Velmi se mi líbí váš Deník haiku.

Děkuju vám. Dostal jsem se k tomu opět přes Luboše Sluku, který je také psal a s tou formou mě seznámil. Tři řádky a pouhých sedmnáct

// Velmi mě mrzí, jak málo se dnes už třeba v rozhlase hraje Rudolf Cortés, toho jsem měl nejraději, a spoustu dalších od Karla Vlacha. V současnosti už toho pro mě k poslechu moc není.

- > slabik v rozložení 5 – 7 – 5. Formu ctím, ale Japonci nerýmují, zatímco já ano, a taky se striktně nedržím zásady, že téma má vycházet z nějakého dojmu z přírody. Lákají mě i sonety a na stará kolena jsem se pustil i do prózy.

// S Jiřím Šebánkem jste autoři scénáře k filmu *Stůj, nebo se netrefím!*

Jirka měl už dávno napsanou povídku, tak jsme ji rozpracovali. Oldřich Lipský by to byl rád natočil už v 80. letech, ale věděli jsme předem, že to na Barrandově nepovolí. K realizaci došlo mnohem později. Na FAMU to prý čítávali jako vzorový scénář crazy komedie, ale konečný výsledek nás trochu zklamal.

// Po republice jezdíte s hudebním recitálem. Jak to probíhá?

Recitál bych tomu neřekl. Besedy v knihovnách probíhají improvizovaně. Čtu své básničky a povídky, nakladatel Josef Pepson Snětivý hraje na různé hudební nástroje a pak je debata, odpovědi na otázky. Ale mám pořad šansonů se zpěvačkou Markétou Wankeovou. Ona zpívá, já komentuju.

Bohužel pořadatelé se takřečených menšinových žánrů bojí, tak ho udáme jen zřídka.

// Moje generace, tedy básníci kolem 25 let, často píšou pochmurné věci a speciálně o smrti. Vaše tvorba se nebojí použít humor. Byl jste také dříve vážnější?

Mládí bývá patetické a romantické. Když je člověk mladý, tak si rád na něco hraje, protože sama sebe ještě nezná. Nemá životní zkušenosti, rád koketuje i se smrtí, když je pro něj ještě daleko. To se změní až s věkem.

// Jaký je váš názor na OSA?

Já nemám z OSA žádný problém. Samozřejmě se mi nelíbilo, že se za normalizace rozdělovaly odměny podle politického klíče, ale to byl příkaz odjinud. OSA si založili autoři, a ti věděli, co dělají. Spoustě autorů OSA pomáhalo, drželo a drží existenčně, tak zaplaťpánbůh za takovou organizaci.

// Byl bych ubit, kdybych se s vámi nezas-tavil u Divadla Jára Cimrmana. Mám velmi rád i Salón Cimrman.

// Lákají mě i sonety a na stará kolena jsem se pustil i do prózy.

- > To mám radost. Taky jsem měl Salón rád. Jsou to však dvě věci, které fungovaly nezávisle na sobě. Ale to je minulost, proto mě těší, že Česká televize díky Ondřeji Suchému všech sedm seminářů Salónu natočila.

// Zasahoval jste do tvorby kolem Cimrmana jako autor?

Nikdy. Dokonce i Salón Cimrman psal celý Jiří Šebánek. Ještě před zahájením činnosti divadla jsem taky jednu hru napsal, ale byl to horor a nehodil se. Všecko pak psali Zdeněk Svěrák s Láďou Smoljakem. Jirka Šebánek kdysi přispěl do repertoáru Domácí zabijačkou, ale odešel i s ní dřív, než se natáčecí technika stala dostupnou. Hrála se asi třicetkrát. Ta hra byla naprosto rozdílná od pojetí DJC.

// Proč tak často hrajete ženské role?

To je důsledek zranění Káji Velebného, který u nás od začátku hrál ve hře Akt mamku Žilovou a naše tehdejší režisérka Helena Phillipová, v začátcích doslova motor divadla ještě jen zkoušejícího, mě jako náhradníka vybrala. Protože jsem ženu, jistou paní Libuš, hrál už v té zmíněné Domácí zabijačce.

// Jak často hrajete?

Hraju 13 až 15 představení měsíčně. Z toho je třetina mimo Prahu. Někdy se mi zdá, že tam je

publikum vděčnější. V Praze nás už zase spousta diváků viděla několikrát. Ale je to světová rarita, hrát tolik let všechny hry a žádnou nevyřadit.

// S kolegou jsem letos byl ve Smetanově síni Obecního domu na představení Proso a vážně se nám to velmi líbilo. Zpíval jste výborně.

Ježkovy zraky! Opravdu? Byl jsem tam jako v Jiříkově vidění a sám ze sebe jsem se nestačil divit.

// Jak dlouho jste to zkoušeli?

To je ten gól! Skoro vůbec. Přišel jsem na zkoušku orchestru rozklepaný a vyděšený, že tam nemám co dělat, pak se dirigent Libor Pešek otočil a prý: „Jé, Miloň, tak prosím.“ Já jsem zazpíval – a hotovo.

// Vedle mě seděl v publiku jazzman Karel Růžička. V podstatě jsem se díval hlavně na něj, protože, byť jako my všichni ty texty znal, řval neskutečně smíchy.

To mi samozřejmě dělá velkou radost.

// Vy děláte radost nám! Děkujeme!

Ne. Já děkuju.

// Ale je to světová rarita, hrát tolik let všechny hry a žádnou nevyřadit.

